

— zarządzenie wszelkich stosowych środków wymaganych okolicznościami sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi sześć zarzutów

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ze względu na fakt, że jej podstawowe ustalenie w przedmiocie istnienia jednolitego i ciągłego naruszenia na rynku usług lotniczego przewozu towarów na wszystkich połączeniach z UE i do UE jest obciążone rażącymi naruszeniami prawa i opiera się na błędnych ustaleniach faktycznych.

Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja w szczególności nie przedstawia dowodów na okoliczność: i) istnienia kartelu na skale światową, ii) właściwości rzeczowej Komisji w zakresie zachowań dotyczących sprzedaży usług lotniczego przewozu towarów poza granicami UE, iii) zastosowania art. 101 TFUE do zachowań regulowanych przez rządy państw trzecich lub przez nie wymaganych, iv) istnienia wystarczającego związku pomiędzy zachowaniem dotyczącym trzech zarzucanych elementów jednolitego i ciągłego naruszenia, mianowicie dopłatą paliwową, dopłatą z tytułu bezpieczeństwa i mającą jakoby miejsce odmową uiszczenia prowizji od dopłat oraz v) istnienia wystarczającego związku pomiędzy kontaktami linii lotniczych na poziomie siedzib i ich zachowaniem na lokalnych rynkach.

2. Zarzut drugi, zgodnie z którym należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ze względu na fakt, że stwierdza ona naruszenie dotyczące koordynacji w zakresie płatności prowizji od dopłat na rzecz spedytorów.
3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ze względu na fakt, że ustalenia dotyczące udziału strony skarżącej w naruszeniu opierają się dowodach, które odnoszą się wyłącznie do kontaktów pomiędzy członkami sojuszu WOW – sojuszu linii lotniczych w dziedzinie lotniczego przewozu towarów.

Zdaniem strony skarżącej zaskarżona decyzja opiera się na błędnym kryterium prawnym zastosowanym w celu oceny pełnej współpracy w ramach sojuszu linii lotniczych, skutkującym podstawowymi błędami w ocenie sposobu funkcjonowania sojuszu WOW. Strona skarżąca podnosi również, że jej kontakty z partnerami w ramach sojuszu WOW były wpisane w prawdziwy wysiłek zmierzający do stworzenia odnoszącego sukcesy sojuszu, wobec czego nie były one przejawem jednolitego schematu lub planu, który miał być podstawą jednolitego i ciągłego naruszenia.

4. Zarzut czwarty, zgodnie z którym należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji, ze względu na fakt, że nie dostarcza ona dowodów na okoliczność udziału strony skarżącej w jednolitym i ciągłym naruszeniu.
5. Zarzut piąty, zgodnie z którym, nawet jeśli (inaczej niż argumentuje w zarzucie czwartym) strona skarżąca uczestniczyła w pewnych aspektach jednolitego i ciągłego naruszenia, zaskarżona decyzja nie powołuje dowodów na okoliczność, iż strona skarżąca posiadała wiedzę na temat innych aspektów zachowania opisywanego w zaskarżonej decyzji, w szczególności w oczywisty sposób bezprawnej koordynacji w ramach trzonu grupy lub że powinna była posiadać wiedzę na temat tego zachowania, jak wymaga tego orzecznictwo.
6. Zarzut szósty, zgodnie z którym, jeżeli Sąd nie stwierdzi nieważności zaskarżonej decyzji w całości, powinien obniżyć grzywy wymierzone stronie skarżącej z tego względu, że Komisja nie postępowała zgodnie z jasnymi wymogami wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien⁽¹⁾ w zakresie określenia właściwego obrotu oraz z tego względu, że nałożona grzywna nie odzwierciedla ograniczonego udziału strony skarżącej w jednolitym i ciągłym naruszeniu oraz mniejszą wagę jej zachowania (jak wskazano w zarzucie trzecim, czwartym i piątym).

⁽¹⁾ Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia nr 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Korwin-Mikke/Parlament

(Sprawa T-352/17)

(2017/C 239/80)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Janusz Korwin-Mikke (Józefów, Polska) (przedstawiciele: adwokaci M. Cherchi, A. Daoût i M. Dekleermaker)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną;

w rezultacie:

- stwierdzenie nieważności decyzji Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 3 kwietnia 2017 r.;
- stwierdzenie nieważności wcześniejszej decyzji Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 14 marca 2017 r.;
- nakazanie naprawienia szkody i krzywdy, spowodowanych zaskarżonymi decyzjami, czyli zasądzenie na rzecz skarżącego kwoty 19 180 EUR;
- w każdym razie obciążenie Parlamentu Europejskiego wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, ogólnej zasady swobody wypowiedzi w związku z art. 10 europejskiej konwencji praw człowieka i art. 52 Karty praw podstawowych – biorąc pod uwagę szczególną okoliczność, że komentarze wskazane w zaskarżonych decyzjach zostały poczynione przez europosła w trakcie wykonywania przez niego obowiązków oraz w ramach instytucji Unii Europejskiej – jak również naruszenia art. 166 regulaminu Parlamentu Unii Europejskiej, art. 41 Karty praw podstawowych, zasady uzasadnienia aktów instytucji Unii Europejskiej, art. 296 TFUE oraz dotyczący oczywistego błędu w ocenie i przekroczenia uprawnień.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych, zasady uzasadnienia aktów instytucji Unii Europejskiej, ogólnej zasady proporcjonalności, oczywistego błędu w ocenie i przekroczenia uprawnień.

Skarga wniesiona w dniu 2 czerwca 2017 r. – Daico International/EUIPO – American Franchise Marketing (RoB)

(Sprawa T-355/17)

(2017/C 239/81)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Daico International BV (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Kassner)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: American Franchise Marketing Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy „RoB” – unijny znak towarowy nr 5 284 104

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 9 marca 2017 r. w sprawie R 1405/2016-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;